

The
THIEF'S
a tolvaj lánya
DAUGHTER

KIRÁLYFORRÁS-SOROZAT ♦ 2. RÉSZ

„Egy nap alatt befejeztem,
egyszerűen nem tudtam letenni!”

– J. Thomas, [amazon.com](https://www.amazon.com)

finep
selection

JEFF WHEELER

J E F F W H E E L E R

THE
THIEF'S
a t o l v a j l á n y a
DAUGHTER

KIRÁLYFORRÁS-SOROZAT ♦ 2. RÉSZ

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2019

Victoriának

KIRÁLYSÁGOK ÉS SZEREPLŐK

MONARCHIÁK

Ceredigion: Severn (Argentine-ház): elbitorolta a trónt fivére fiaitól, akiknek nyomuk veszett, és akiket vélhetően meggyilkoltak. Negyvenéves, és több mint egy évtizede vezeti zűrzavaros királyságát.

Occitania: VIII. Chatriyon (Vertus-ház): tizenhárom évesen követte apját a trónon, ám huszonegy éves koráig nővére régensként kormányozta az országot. Amikor Chatriyon teljhatalmat kapott, csorbítani kezdte unokatestvére, Brythonica hercegnőjének szuverén jogait, s céljául tűzte ki, hogy házasságra kényszeríti, és ezáltal szövetségesévé teszi a nőt.

Atabyrion: IV. Jago (Llewellyn-ház): bátorságát és vitézségét messzi földön ismerik. Apja (III. Jago) gyengekezű király volt, akit grófjai állandó lázongása és a Ceredigionnal való örökös viszály sújtott. A legutóbbi összecsapásra Eredur uralkodása alatt került sor, amely során Eredur fivére (Severn) és Horwath herceg egy ütközet alkalmával elsöprő győzelmet arattak Atabyrion seregei fölött. Az ezután kitörő forradalomban III. Jagót megölték, és tizenöt éves fia követte őt a trónon. Az ifjú Jago azóta betöltötte tizenkilencedik életévét, és mindmáig nőtlen.

CEREDIGION FŐURAI

Owen Kiskaddon: Westmarch hercege

Stiev Horwath: Észak-Cumbria hercege

Jack Paulen: Kelet-Stowe hercege

Thomas Lovel: Southport hercege

Dominic Mancini: az Espion, a királyi kémisztolgálat feje

Ceredigion történetének lejegyzése – becslésem szerint – mintegy tíz esztendőbe telik majd. Valósággal rabul ejtett mindaz, amit eddig megtudtam, ezért a közeljövőben nem áll szándékomban visszatérni Pisanba. A történetírást Severn Argentine uralkodásától kezdtem, innen haladok visszafelé, dokumentálva fivére, Eredur Argentine uralkodását, majd elmélyülök az ország históriájának jelentős részét kitevő polgárháborúiban. Időközben rokon lélekre leltem Észak-Cumbria hercegének unokája, lady Elysabeth Victoria Mortimer személyében. Ez a leány hatalmas tudás birtokosa, és hozzám hasonlóan rajong a történelemért, ráadásul tizenhét éves kora ellenére meglepő részletességgel ismeri a múltbéli eseményeket. Úgy vélem, nem telik bele sok idő, és Severn király politikai érdekből feleségül adja.

– Polidoro Urbino, Királyforrás udvari krónikása

ELSŐ FEJEZET

Westmarch hercege

Owen Kiskaddon nem szívesen viselt teljes páncélzatot. Úgy érezte, hátráltatja őt, mintha valaki más csizmáját öltötte volna magára. Éppen ezért ritkán viselt többet egyszerű sodronyíngnél. Most is ez volt rajta; keze a kardgombon pihent, miközben szemlét tartott katonái táborában a csata előestéjén, amelyet először készült parancsnokként megvívni. Az éj gyorsan közeledett – szinte alig kezdett alkonyodni, máris néhány csillag hunyorgott rá az égről.

Hiányzott neki a hideg és gyönyörű észak, amely az elmúlt közel tíz évben otthonaként szolgált. Hiányolta legkedvesebb barátját, Evie-t, Észak-Cumbria hercegeének unokáját. A lány bizonyára izgatottan várta a híreket Owen első csatájáról, és Owen maga is izgatottsággal vegyes nyugtalansággal nézett a hajnal elébe. Számított arra, hogy vérontás lesz, mégsem várta, hogy halálos sebeket ejtheszen. Jól ismerte a háború fortélyait, ám nem volt még alkalma próbára tenni azokat. Éveken át gyakorolta a lovaglást, magabiztosan

forgatta a kardot, a szekercét, az íjat és a lándzsát is. De ennél is fontosabb, hogy különös kedvvel olvasott csatákról – ismerte a modern és az ősi ütközetek történetét egyaránt. Még azt is az eszébe véste, hány katona vonult hadba Azinkeep lápos mezőin, és hogy a király kihegyezett karókkal, íjászokkal és a megfelelően megválasztott csatatérrel hogyan volt képes legyőzni egy sokkal nagyobb sereget. Ám míg legtöbbször csupán tanulmányozzák a históriákat, Owen nem érte be ennyivel. Szerette újragondolni azokat.

Mit tett volna Occitania parancsnoka helyében, hogy Azinkeepnél legyőzze Ceredigion királyát? Csakúgy, mint amikor mágurt játszott, ilyenkor sem csupán a saját nézőpontját vette figyelembe. Minden szereplő szemszögéből megvizsgálta a helyzetet. Már régen rájött, hogy királyok és koronák játszmáiban sosem csak két fél áll egymással szemben – mindig vannak figurák, amelyek a háttérben megbújva várják a pillanatot, hogy maguk is a táblára kerüljenek.

– Jó estét, uram! – köszöntötte Owent az egyik katonája, amikor gondolataiban elmerülve elhaladt egy tábornok mellett.

Owen megállt, és lenézett a férfira, akinek a nevét nem tudta felidézni.

– Estét! Ki alatt szolgálsz? – kérdezte Owen. A férfi kétszer annyi időse lehetett, mint ő, mégis hódolattal és tisztelettel nézett fel rá.

– Harkins alatt, uram. A nevem Will, és Harkins alatt szolgállok. Gondolja, hogy az idő kitart a holnapi csatáig?

– Üdvözlét, Will. Kis szerencsével talán holnap is szép időnk lesz.

Owen fáradtan a férfira mosolygott, kedélyesen biccentett, majd folytatta útját a parancsnoki sátrak felé. Nem hitte, hogy képes lesz elaludni. Vajon hány katona szorong és aggódik most azért, mert egy ilyen fiatal fiúra kell bíznia az életét? Severn király először tizennyolc

éves korában vezetett hadba sereget. Owen még ennél is fiatalabb volt egy évvel. A felelősség kösziklaként nehezedett a vállára.

Valamelyest, sőt talán jobban is, nyomasztotta a tudat, hogy a katonák vakon megbíznak benne. Csupán nagyon kevés embernek adott meg, hogy érezze a Forrás varázserejének rezdüléseit, de akik képesek voltak rá, olyan hatalmat birtokoltak, amely képes volt felerősíteni valamely velük született adottságukat. Ezen adottság oly ritka volt, hogy mindenki ismerte a történetet, amely szerint Owen Forrás adta tehetségét már gyermekkorában felfedezték. Amit viszont nem tudtak, hogy noha *valóban* a Forrás kegyeltje volt, a jövőbe látás neki tulajdonított képessége voltaképpen hatalmas szemfényvesztés volt. Ankarette Tryneowy, a királynő agyafúrt méregkeverője volt, aki segített a szélhámosságban, hogy a király nélkülözhetetlennek higgye az ifjú Owent. Ők ketten az egész királyságot lóvá tették. Ankarette halála után a hazugságot Dominic Mancini, az Espion feje segített fenntartani. A legnagyobb politikai fejleményeket először Owennel tudatta, még mielőtt azok köztudomásra jutottak volna, így lassan egész Ceredigionban és még a határokon túl is elterjedt, hogy Owen előre látja a jövőt. A király ugyan azt mondta, hogy Mancini kinevezése csupán ideiglenes, a kémek feje rejtelmes ármánykodás révén képes volt elérni, hogy Severn királynak hosszú évek múltán is érdekében álljon a közelében tudni Mancinit. Owen és Mancini szövetsége mindkettőjük számára kölcsönösen előnyösnek bizonyult.

Owennek különös érzéke volt az okok és okozatok átlátására, így néha már azelőtt tudta, milyen hír érkezik, hogy azt az Espion meghozta volna. Mancini például nem szólt arról, hogy Jago Llewellyn, Atabyrion királya szövetségre lép az occitaniai Chatrionyonnal, hogy együtt törjék át Ceredigion határait, Owen mégsem volt meglepve,

amikor erről tudomást szerzett. Nem azért, mert a Forrás kegyeltje volt, hanem azért, mert vágott az esze.

Amikor Owen a parancsnoki sátorhoz ért, a bejáratnál strázsáló őrök félrehúzták az alabárdjukat. A fiú még növésben volt, ám tizenhét éves kora ellenére a meglett férfiakkal vetekedett a testmaga, és ott ragyogott rajta a családi címer, az Aurum: három szarvasfej, mögöttük kék háttérrel.

Owen belépett a sátor bejáratán, és azonnal meglátta Horwath herceget, aki harci vértbe öltözve szorongatott egy kupa édeskés illatú bort. A herceg sokat őszült az elmúlt években, de nyugodt, rendíthetetlen kisugárzása, ami mindig is lenyűgözte Owent, mit sem változott. Horwath ízig-vérig katona volt, számos ütközetben részt vett az elmúlt ötven évben. Az elszánt férfi jelenléte önbizalommal töltötte el a fiút.

– Estét, kölyök! – köszöntötte Horwath fejet hajtván, és szárazon elmosolyodott.

– Nem tűnik idegesnek – mondta Owen, miközben egy mosolyt próbált elfojtani.

Horwath megrántotta a vállát, kortyolt egyet, majd letette a kupát egy szőrmeszőnyeg mellett álló kisasztalra.

– Van hír az unokájáról? – kérdezte Owen reményteli hangon.

– Azt üzenete, hogy ő majd megvédi Északot, ha az atabyrioniak betörnek, amíg mi Occitania seregeivel vagyunk elfoglalva. Szerintem azt reméli, hogy erre csakugyan sor kerül. Irigy rád, amiért előbb vehetsz részt csatában, mint ő.

Owen elmosolyodott a gondolattól. Szinte látta maga előtt a lányt. Ilyenkor mindig különös izgatottság fogta el, mintha pillangók hada járt volna táncot a hasában. Maga sem tudta, hogy a harc miatti aggodalom, vagy az Evie utáni vágyódás okozta. Nem akart

búslakodni, de hiányzott neki a lány. Szépséges, hosszú és sűrű barna haja volt, amelyet időnként befonva hordott, máskor kiengedve. A szeme kékje valósággal megbabonázta az embert... de nem is kék volt az, zöld... sőt inkább szürke. Mintha a színe a fényektől és Evie kedvétől függően változott volna. Owennek hiányzott az örökös csacsogása, az éles esze és az állandó tréfálkozásai. Elysabeth Victoria Mortimer, vagyis Evie, a legjobb barátja volt a világon, és Mancinin kívül ő volt az egyetlen, aki tudta legféltettebb titkát.

– Legyél eszednél, kölyök! – szólt rá a herceg, amikor elmerengett. – A gondolataidat itt tartsd, Occitániában! Itt a helyük. Nehogy aztán ábrándozás közben valaki fejen suhintson egy karddal.

Owen csakugyan ábrándozott, ezért bűnbánóan elmosolyodott. A herceg jót akart – az elmúlt években szinte nagyapjaként óvta. A deres hajú férfi szövetséget remélt a két hercegség között. Bár Owen és Evie sosem maradhatott kettesben, mert Evie cselédje mindenhová elkísérte őket, ők hárman arról voltak híresek, hogy sziklákról ugrálnak bele a zuhatagok aljánál lévő tavacskákba, és előszeretettel veszélyeztetik egyéb módokon a saját testi épségüket.

– Mikor hívjuk össze a kapitányokat? – érdeklődött Owen a kesztyűbe bújtatott tenyerét dörzsölve. Türelmetlenül várta már a hajnalt.

– Az éjszakára készülnek elő a katonákkal. Hamarosan itt lesznek. De fel-alá járkálsz! Hoznod kellett volna a mozaiklapjaidat.

Owen arcán hatalmas mosoly terült szét. Még gyermekkorából maradt meg az a szokása, hogy mozaiklapokat rendezett tekervényes alakzatokba. Ahogy idősödött, az alakzatok már-már nevetségesen bonyolulttá váltak, és a gyűjteménye mostanra tetemes mennyiségű mozaiklapot számlált.

A bejáraton Owen hírnöke, egy Farnes nevű katonatiszt dugta be a fejét. A gyvenes évei közepén járt, vörösés hajába itt-ott ősz szálak

vegyültek. Mindenkinél jobban ismerte az illemet, és számos csatában szolgált Owen családja mellett.

– Uraim – szólalt meg egy kimért meghajlást követően. – Occitania hírnöke az imént érkezett meg a táborba. Szólni kíván magukkal.

Owen a deres hajú Horwathra pillantott, aki kissé összevonta szemöldökét, de tanács helyett csak annyit mondott: – A te sereged, kölyök.

– Nos, akkor küldd be, Farnes! – adta ki az utasítást Owen. Amint a férfi elhagyta a sátrat, Owen összefonta a kezét a háta mögött, és ismét járkálni kezdett.

– Szerintem azért küldték, hogy megvesztegessen vagy megfenyegetessen. A vesztegetés valószínűbb. Elvégre könnyedén kifizetnek minket azzal a pénzzel, amit Brythonica hercegnőjének kincstárából rabolnak majd. – Az indulatokat részben éppen az korbácsolta fel, hogy Occitania királya akarata ellenére nőül kívánta venni a hercegnőt, aki elkeseredésében a szomszédos királyságokhoz fordult. Severn – bízva abban, hogy ezzel szövetségest nyer magának – Brythonica segítségére sietett. – Vajon mennyit ajánl, hogy harc nélkül elhordjuk magunkat? – folytatta Owen.

Horwath herceg kuncogott egyet magában.

– Számít az egyáltalán?

– Természetesen nem. Nem érti, miért harcolunk... nem érti meg Ceredigiont. Csak azt akarom tudni, hogy sértésnek szánják-e az ajánlatot. – Amikor meghallotta a közeledő lépteket, elhallgatott. – Már jönnek is.

A hírnök bejelentette az Anjers nevű látogatót, az occitaniai pedig belépett a sátorba. Mivel nem hajolt elég mélyre, a feje jókorát koppan a sátor lelógó ponyváján. A haját is kissé összeborzolta, amitől Owen arcán csaknem előbújt egy mosoly.

Volt valami az occitaniai divatban, amit Owen gyűlt. A férfi le-
vendulaszínű, puffos bársonytunikáját liliomok ékesítették, a gal-
lérja magas, egyenes és merev volt, mintha valamiféle nyakbilincset
viselt volna. A férfiak – függetlenül attól, hogy kopaszodtak-e vagy
sem – előre fésülve, csúcsosra formázva viselték a hajukat. A divat-
tól eltekintve Occitania népe csupa szemrevaló emberből állt, és ez
alól Anjers sem volt kivétel, habár legalább kétszer olyan idős volt,
mint Owen.

– Á, az ifjú herceg! – szólt Anjers, miközben a ponyvától összebor-
zolt haját igazgatta. Noha hibátlanul beszélt Owen nyelvét, talán
mégsem volt bölcs dolog üdvözlés helyett máris a fiú korát firtatni.

– Üzenetet hozott az urától? – kérdezte unottan Owen. Karját
összefonta, és szeme sarkából Horwath hercegre pillantott.

– Igen. A nevem Anjers, és Chatriyon, Occitania királyának hír-
nöke vagyok. A király újból kísérletet tesz arra, hogy békét kössön
Ceredigionnal. Engedjék, hogy Occitania és Brythonica maguk ren-
dezzék ezt a konfliktust. Tegyék meg ezt, és királyom barátként, szö-
vetségesként tekint magukra, és hadjáratuk minden költségét kifizet-
ti. Ha pedig vérszomjas királyuk foga csatára fáj, királyom megenge-
di, hogy levágják háromezer emberét. Ily módon tenne Ceredigion
Mészárosának kedvére. Uram ugyanakkor azt reméli, hogy maguk,
mint hercegek, fegyverszünetet köthetnek népeink között, megaka-
dályozva ezzel minden további vérontást. A király jogosan követeli
lady Sinia – saját alattvalója – kezét és a királyságok egyesítését. Mi-
lyen áron lennének hát hajlandók garantálni, hogy nem avatkoznak
bele királyom ügyébe?

Owen türelmesen hallgatta a beszédet, de belül fortyogott a hír-
nök szavai, a Severn királyt célzó rágalmak és az összeesküvés ajánlata
hallatán. Owen a Forrás benne felgyülemlett hatalmának segítségével

megtalálta a férfi gyengéjét – diplomata volt, nem pedig katona. A puffos gúnya alatt nem viselt páncélt, teljesen védtelenül érkezett. Az évek során Owent maga a király segítette képességeinek felfedezésében, ő tanította meg neki, hogyan szívhatja magába a Forrás varázserejét. Együtt azt is felfedezték, hogy a fiú adottsága még a királynál is hatalmasabb, ami talán annak volt köszönhető, hogy a király csak idősebb korában fedezte fel önmagában az erőt.

Habár Mancini beszámolt arról, hogy Severn királyt Ceredigion határain túl könyörtelen zsarnokként, gonoszként és gyermekgyilkosként tartották számon, Owen tudta, hogy az efféle szóbeszéd annyira igaz, mint hogy játék karddal katonákat lehet halomra ölni. A király unokaöccseinek valóban nyomuk veszett, ám vérük nem a király kezéhez tapadt. Severn hibája csupán az volt, hogy a gyermekeket rossz emberre bízta.

A hírnök jó ideje befejezte mondandóját, és a csönd kezdett egyre kínosabbá válni a sátorban. Owen belenézett a férfi szemébe, és továbbra is hallgatott; hagyta, hadd növekedjen a hírnök nyugtalansága. A férfiakat mindig nyugtalansággal tölti el a csönd. Mindvégig Anjers szemébe nézett.

– Nem tudom, melyik a nagyobb sértés – kezdte monoton hangon –, hogy az ura úgy gondolja, megvásárolhat minket egy csatéri győzelemmel... vagy hogy egyáltalán azt hiszi, *meg lehet minket vásárolni*. Különösen azok után, hogy épp az apja bérelte fel a kém-szolgálatunk korábbi vezetőjét a meggyilkolásomra gyermekkoromban. – Elhallgatott, hogy szavai még nagyobb hatást érhessenek el. Az állítólagos képességére, miszerint a jövőbe lát, a birodalom elenségei fenyegetésként tekintettek, ezért próbálták meg megöletni őt. – *Tudtam*, hogy ma idejön – folytatta sejtelmesen. – Vigye el az urának az üzenetemet! Pirkadatkor majd megtudja, milyen fából

faragták Ceredigion férfijait. Nincs az az arany, amely eltántoríthat minket a célunktól. Királyom és parancsolóm esküt tett Brythonica hercegnőjének, hogy megvédi a birodalmát. Az ura holnap meglátja, hogy tartjuk a szavunkat. Mondja el ezt neki! És ha jót akar, többé be ne tegye a lábát e tábor területére. A királyom nem felejtette el, hogy e földek egykor a mi országunkhoz tartoztak. Minden jogunk megvan idejönni és megvédeni a *saját* alattvalóinkat.

A hírnök szemében harag és megvetés szikrázott.

– Engedelmeivel, ifjú herceg.

Azzal sarkon fordult, és kivonult a sátorból, ismét beverve a fejét a ponyvába. Ezúttal a lendülettől kis híján a földre huppant, amitől Owennek minden erejét össze kellett szednie, nehogy kitörjön belőle a nevetés. Alig várta, hogy elmesélje Evie-nek.

Amikor Anjers távozott, Owen kérdően odafordult az öreg herceghez.

– Azt hiszem, ezt az utolsó megjegyzést sértésnek szánta – jegyezte meg Horwath.

Farnes kuncogott egyet, majd a fejét ingatta, konstatálva, hogy Anjers milyen súlyos hibát vétett Owen alábecsülésével.

– Farnes – szólt most Owen a hírnöke felé fordulva. – Kerítsd elő Clarkot! Azt akarom, hogy az Espion hazáig kövesse Anjerst. Tudni akarom, hogyan reagál a király.

– Ahogy kívánja – mondta Farnes, majd távozott a sátorból anélkül, hogy a ponyva haja egyetlen szálát is érintette volna.

– Mire készülsz, kölyök? – kérdezte Horwath a homlokát ráncolva.

Owen elvigyorodott.

– Arra, amire Occitania királya a legkevésbé számít. Még az éjjel megátadjuk őket.

Az idős herceg homlokán tovább mélyültek a barázdák.

– Az nagyon kockázatos volna.

– Elvégre én *szóltam* – tiltakozott Owen felemelt kézzel. – Em-lékszik? Pirkadatig megtudja, milyen fából faragták Ceredigion fér-fijait. Reggelre vége is lesz a harcnak. A fejetlenségben a seregei talán egymást kezdik majd lemészárolni. Hívjuk be máris a kapitányokat. Alig várom, hogy ledönthessem az első mozaiklapot!

Gyakori tévhit, hogy a királyságok meghatározott területek szigorúan kijelölt határokkal. Egy királyság lehet akár egy város is, de akár egy egész földrészre is kiterjedhet. Sok múlik a vezető képességein és becsvágyán. A gyenge uralkodók elvesztik földjeiket, míg az erősek újakat foglalnak. A krónikás dolga pedig megemlékezni a történelem nagyjairól. Hiszen a nagyok alakítják az események folyását – ők a fogaskerekek a szerkezetben.

Severn Argentine-t saját emberei is rettegik, ám harcban tanúsított vitézségét mindenki elismeri. Egy gúnyos, türelmetlen ember, akire nem hat a hízélgés, mert maga is tudja, hogy torz teste cseppet sem szemrevaló. Tizenkét éve már, hogy a trónra lépett – azóta megszilárdította a hatalmát, a tartományai élére megbízható hercegeket nevezett ki, és most tovább tágítaná birodalma határait. Occitania királya alig egy éve töltötte be a huszonegyet, és csupán azóta uralkodik saját jogán. Fiatal és tapasztalatlan, riválisa pedig kétszer annyi idős. Chatriyon kedveli a divatot, a zenét, a táncot, a solymászatot, és csupán most ismerkedik a hadi tudományokkal. Alig várja, hogy bizonyíthassa rátermettségét, ami végül Severn király kezére játszhat. Érdekes lesz látni, hogy a viszály végére hogyan rajzolódik át a térkép.

– Polidoro Urbino, Királyforrás udvari krónikása

MÁSODIK FEJEZET

Roux marsall

Az éjszakát sápadt holdfény világította be, de Owen szemének elég volt néhány pillanat, hogy megszokja. A közelgő rajtaütés okozta izgatottságtól nyugtalanul fészkelődött a nyeregben. Sisakját a karjában tartotta, mert nem akarta, hogy bármi akadályozza a hallását. A lovak patái hatalmas lármát csaptak, de a terv szerint az ellenséges táborhoz érve hátrahagyják majd őket, és gyalogszerrel teszik meg az utolsó szakaszt, így csökkentve annak az esélyét, hogy idő előtt felfedezik őket. Owen hadművelete veszélyes volt, de így nem veszélyeztette a teljes seregét.

A terv egyszerű volt. Az első hadosztály, amit személyesen Owen vezetett, száz főt számlált, közülük mindössze kéttucat volt íjász. Az íjások először nyílzáport zúdítanak az occitaniai csapatokra, ijedelmet és zűrzavart okozva, majd a katonák kardjukat és pajzsukat zörgetve berontanak, és akkora zajt csapnak, hogy az occitaniaiak elhiggyék, Owen egész serege rájuk rontott. Két ötvenfős csapat másik

úton kerül a tábor mögé, majd a csata hangjára ők is ugyanígy oldalba támadják a sereget. Owen váratlan csapást akart mérni Occitania királyára, és el akarta hitetni az ellenséggel, hogy a ceredigioniak túlerőben vannak. Gyakorlatilag el akarták ijesztetni a sereget. A királyért persze váltságdíjat is lehet követelni – már amennyiben fogságba esik –, Owen ez elől sem zárkózott el.

Megvolt azonban annak a veszélye, hogy az emberei túlságosan nagy zajt csapnak, és mire a táborhoz érnek, az ellenség felkészül a támadásra. Ezt mégis valószínűtlennek tartotta, elvégre semmi olyan jelet nem adtak, ami alapján az occitaniaiak számíthattak erre a lépésre. Ráadásul az Espion is előreküldte, nehogy egy arra tébláboló ember véletlenül mindent tönkretessen. A kémek gondoskodtak az ellenség éjjeli őrségéről is, így a csapat észrevétlenül kerülhetett a tábor közelébe.

Owen mellett Horwath herceg ügetett a tőle megszokott, visszafogott némasággal. Alaposan kivesézte Owen tervét, és gondosan rávilágított minden olyan pontra, ahol a rajtaütés kudarcba fulladhatott. Ismeretlen terepen fognak harcolni. A felderítők nem tudták pontosan megmondani, milyen messze van az occitaniai sereg. Útközben folyók vagy patakok lassíthatják őket a haladásban. Owen hálás volt az észrevételekért, de kitartott a saját érvei mellett. Csupán a serege töredékét vitte magával, és a kilátásban lévő diadal megérte ezt a kockázatot.

A baljukon lévő erdőben felrikoltott egy éjjeli madár. A hirtelen hangra Owen felkapta a fejét. Ijedtében a szíve is kissé összerezett, mint aznap, amikor fiatal gyermekként Királyforrásba vitték, hogy Severn király foglyaként ott raboskodjon. Akkoriban mindentől megrémült. Azóta bátrabb lett, de mindmáig emlékezett a napra, amikor nem volt más, csak egy félszeg kisfiú fehér folttal a mogyoróbarna hajában.

Mint a legtöbb emlék, ez is Evie-hez vezette a gondolatait. A fehérholt, amiért a lány úgy odavolt, még mindig ott volt Owen fején, ám mostanra részben eltakarták dús fürtjei. Evie gyakran megsimította az ősz foltot, amikor együtt kóboroltak Észak-Cumbria hegyei közt, le-letekintve az eléjük táruló csodálatos tájra. Együtt tervezték felfedezni a jégbarlangokat is, de nem jutott rá idő; a halaszthatatlan állami ügyek miatt örökké kastélyról kastélyra költöztek. Néha ünepséggel szólította őket Királyforrásba, máskor Owennek kellett viszatérnie a földjeire, hogy segítsen rendezni az alacsony rangú nemesek és parasztok között támadt területi vitákat. Tatton Hallban mindig illendően és kellő szeretettel fogadták, és télen rendre vizsgálta is tért, amikor Észak-Cumbriát belepte a vastag hótakaró. Lelki szemei előtt látta, ahogy Evie a lobogó kandalló előtt térdelve olvasgatja egyik könyvét, és a haját rágja az izgalomtól. A királyokról, csatákról és járványokról szóló történeteket aztán Owennek is mindig elmesélte. Kiszámíthatatlan lány volt; élettel teli és szívszorítóan csinos. Néha rajtakapta Owent, amint őt bámulja, és zavarában elvörösödött. Ilyenkor Owen különös, majdhogynem megnyugtató szorítást érzett a szívében.

– Hamarosan szükség lesz a józanságra, kölyök – figyelmeztette Horwath herceg, és olyan közel vezette a lovát Owenhez, hogy a lábuk szinte összeértek. – Itt járjon az eszed!

Owen azon töprengett, mivel árulhatta el a gondolatait, de Horwath kiváló megfigyelő volt; hallgatag, akár a rög, de mindig figyelt. Egyike volt azon keveseknek, akin a király pengeéles nyelve sem ejtett sebet.

– Uram – hangzott egy elfojtott hang a hátuk mögül. Owen visszafogta a csődörét, és megvárta, hogy a férfi beérje. Az Espion egyik tagja volt, egy Clark nevű, megbízható férfi. Vékony, szögletes arcú

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

ember, borosta hosszúságúra nyírt hajjal. Remekül kiismerte magát az erdőben, és a nyomolvasáshoz is nagyszerűen értett.

– Mi hír, Clark? – kérdezte Owen, miközben nyughatatlan hátát csillapította.

– Javaslom, itt hagyjuk hátra a lovakat – mondta a tőle megszokott, kimért hangsúllyal. – A sereg széle egy mérföldnyire sincs már. Gyalogszerrel sem tart soká odaérni, és ha a lovakkal közelebb merészkedünk, meghallhatják a táborban.

Owen bólintott, feltette a sisakját, majd leszállt a lóról. Clark megfogta a gyeplőt, és elvezette Owen lovát, hogy egy biztonságos helyen köthesse ki. A többi katona is sorra lekászálódott. A lovak kaptak egy kis abrakot, hogy nyugton legyenek, és néhány ember ottmaradt vigyázni rájuk. Az íjászok közben felajzották íjait. Mindannyian háromtegeznyi nyilat hoztak magukkal. Most külön csoportot alkotva cseverésztek.

– Clark, mennyi idő van még hajnalig? – kérdezte Owen a csillagokra pillantva. Az égitestekben való olvasás soha nem volt az erőssége.

Clark a levegőben szimatolva az égre nézett.

– Még néhány óra, uram. Néhányan nemrég még ébren voltak és ittak, de a legtöbben már nyugovóra tértek. Kivéve az őröket.

– Akkor hát ideje felébreszteni őket – vigyorgott Owen. Keze a hosszúkard gombjára tévedt. Volt nála még egy rövidkard és egy tör. A páncélingben kényelmetlenül érezte magát, és habár a lélegzete apró felhőként szökött elő az ajkai közül, melege volt.

A csapat az occitaniai tábor felé vette az irányt. Owen szíve egyre hevesebben dobogott. Számtalan órán át gyakorolt a kastély udvarán, de most eljött az igazság pillanata, amikor kiderül, mennyi haszna volt a sok gyakorlásnak. A tény, hogy bár igazságtalanul, de náluk volt az előny, magabiztossággal töltötte el. A Forrás